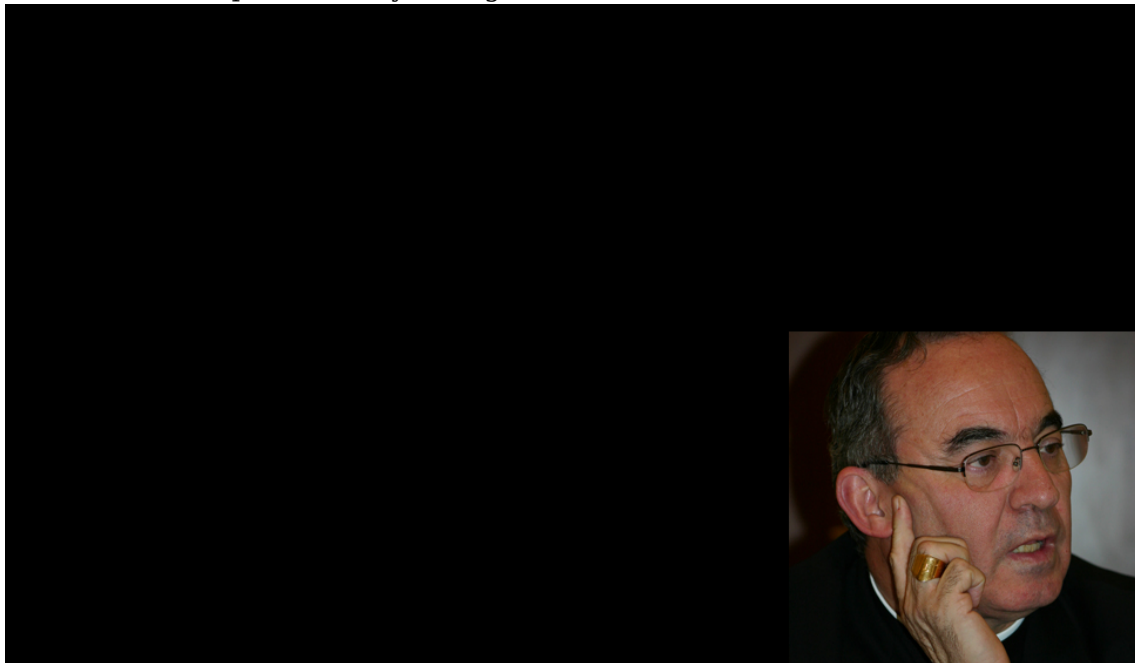

Jaume Pujol “Hem de tornar a fer veure que la castedat té un sentit positiu”

Dm, 23/03/2010 per Catalunya Religió

L'arquebisbe de Tarragona demana reforçar valors com la castedat o el ple compliment dels manaments per prevenir els abusos a menors.

(Jordi Llisterra) -És el primer bisbe de Catalunya que parla obertament de la crisi pels casos d'abusos a menors. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i primat, ho deixa clar: “m’ha dolgut molt: s’ha ofès molt a Déu i s’ha fet mal a moltes persones”. I defensa la resposta de Benet XVI com a “extraordinàriament contundent i clara” i que “no busca cap mena d’excusa”. Així ho explica responent a les preguntes de CatalunyaReligió.cat

Confia en que aquesta crisi no esclati també a **Catalunya** però té clar que si es produís aquesta situació **la carta de Benet XVI als bisbes irlandesos “dóna una pauta ben explícita sobre quina hauria de ser la reacció”**. En aquest sentit demana que no s’estengui la “desconfiança entre nosaltres dins l’Església” però si “una mica més de desconfiança de cadascú envers ell mateix”.

Però la resposta preventiva que proposa Jaume Pujol és moral i de reconversió a l’interior de l’Església: **“Tot el poble cristià ens hem de preguntar: què ha fallat en aquests anys? No mirem només els altres”**. I això passa per: “el ple compliment dels manaments, la vida de pregària, l’adoració a l’Eucaristia i la formació en una pietat sincera”. Al seu parer són elements que juntament amb la castedat han patit **“una mena de conspiració del silenci”**

Per això reclama tornar a parlar de virtuts com la castedat: **“hem de fer veure que la castedat té un sentit positiu perquè manifesta la sinceritat de l’amor, sigui entre marit i muller o amb Déu en el celibat”**. I situa la crisi d’aquests valors en l’herència dels anys 60 en el context d’un “clima de forta erotització actual” i que “en el si de l’Església alguns van entendre l’obertura que

portava el concili Vaticà II com una revisió de tot: fins i tot del celibat i dels deures de la castedat conjugal”.

—La resposta que està donant ara l'Església és suficientment contundent i clara? És suficient per a reparar el mal causat?

—Pel que fa al Sant Pare, la resposta que acaba de donar amb la carta pastoral als catòlics d'Irlanda és extraordinàriament contundent i clara. No és el primer cop que el Sant Pare respon així: ja ho va fer als Estats Units l'any 2008. Però ara, si es llegeix el text d'aquesta carta, impressiona el seu coratge. Benet XVI no busca cap mena d'excusa; manifesta al món, un cop més, una extraordinària dignitat.

—I les crítiques que està rebent Benet XVI?

—Avui més que mai veig el Sant Pare com Jesús: l'innocent que carrega amb la creu i els pecats de tots. Desitjaria que els fidels de Catalunya, quan vingui el proper mes de novembre, li reconeguéssim la generositat amb què compleix la seva funció. Demano a Déu que aprofitem molt bé aquest moment de gràcia per a l'Església a Catalunya que serà l'estada del successor de Pere entre nosaltres.

—La primera polèmica sobre abusos a menors es produeix fa uns 10 anys als Estats Units i després s'ha anat estenent a diversos països d'Europa. Creu que fins llavors la manera d'afrontar aquestes situacions dins de l'Església va ser la correcta? Què ha fallat?

—No conec directament aquests processos, ni tampoc no em pertoca. En la seva carta a Irlanda, però, el Sant Pare és explícit en aquest punt i dona una pauta ben clara pel que fa a les mesures de govern a prendre en casos dolorosos com aquests.

En l'actual moment, tot el poble cristià ens hem de preguntar: què ha fallat en aquests anys? No mirem només els altres. El Sant Pare fa uns suggeriments preciosos que ens afecten a tots. Cal una vida sacramental molt més intensa: especialment la freqüència de la confessió personal dels nostres pecats en el sagrament de la reconciliació. Hem de recuperar el ple compliment dels manaments, la vida de pregària, l'adoració a l'Eucaristia i la formació en una pietat sincera.

Potser s'ha produït en la catequesi i en la predicació una mena de conspiració del silenci sobre alguns punts fonamentals de la vida cristiana, com per exemple sobre aquests que acabo d'esmentar o la virtut de la castedat. De manera més o menys inconscient, s'ha produït un escapçament de la doctrina cristiana, que ha deixat una generació sense els recursos per a afrontar la revolució cultural de la segona meitat del segle XX.

Hem de tornar a descobrir i posar en pràctica aquests punts de la fe mil·lenària de l'Església. Per exemple, hem de fer veure que la castedat té un sentit positiu perquè manifesta la sinceritat de l'amor, sigui entre marit i muller o amb Déu en el celibat. El Sant Pare ens està dient que som a temps de conversió personal i col·lectiva, i hem d'adonar-nos que ara és el moment. El final de la Quaresma i l'inici de Setmana Santa no podien ser més oportuns.

—Vostè reclama reforçar la virtut de la castedat, però precisament aquests dies s'ha vinculat la pedofília amb el celibat sacerdotal. Es pot relacionar?

—Penso que tot al contrari. Aquest trist fenomen no és aliè a altres esferes de la societat i tampoc al clima de forta erotització actual, que ve dels anys 60. A més, en aquells anys i en el si de l'Església alguns van entendre l'obertura que portava el concili Vaticà II com una revisió de tot: fins i tot del celibat i dels deures de la castedat conjugal. Aleshores Pau VI va publicar dues encíclicques veritablement providencials. Em refereixo a la *Cœlibatus sacerdotalis*, que confirmava la vigència del celibat sacerdotal, i a la *Humanæ vitæ*, que refermava la fidelitat i obertura a la vida de la castedat conjugal.

Malgrat que encara siguin criticades, aquelles propostes —que recollien el que l'Església havia ensenyat sempre— no han perdut actualitat. Per al cristià és possible viure les exigències de la castedat si s'ho proposa i alhora es recolza en la pregària, l'eucaristia, la confessió sacramental i la devoció a la Mare de Déu. Això val per a tothom: casats, solters i celibataris per amor a Déu.

—*Quins comentaris o percepcions ha rebut de la comunitat cristiana davant dels escàndols d'abusos a menors?*

—Hem anat rebent aquestes tristes notícies amb perplexitat; i quan s'han confirmat, amb una gran pena, perquè estimem l'Església. Són actes malvats de qui s'espera que sigui llum i sal per a les persones. M'he preguntat davant Déu: com és possible això?

Ara acabem de llegir l'oportuna carta pastoral del Sant Pare als catòlics d'Irlanda. M'he sorprès pel seu coratge, i he pensat: com deu patir el Sant Pare! Benet XVI ens dóna una lliçó de com cal viure el ministeri de la veritat. Aquest mateix diumenge ho deia a Roma quan es referia a l'encontre de Jesús amb la pecadora: «Aprenquem a ser intransigents amb el pecat —començant per nosaltres mateixos!— i indulgents amb les persones.» És el que està fent ell en aquests moments: «Començant per nosaltres mateixos»!

—*Vostè, personalment, com pateix la polèmica? Creu que ens pot afectar a Catalunya?*

—Personalment m'ha dolgut molt: s'ha ofès molt a Déu i s'ha fet mal a moltes persones. A més, estem en un món global i a l'Església vivim tots en comunió amb els altres fidels, i res del que els passi no ens és aliè. Per això, hi ha aspectes de la carta del Sant Pare als irlandesos que hem d'aprofitar a Catalunya.

—*Podem témer que a Catalunya apareguin casos com els que s'han destapat a altres llocs d'Europa?*

—Sóc conscient que no podem mirar ningú per sobre, i per això cada dia prego per l'Església a Catalunya. Però, al mateix temps, som a les mans paternals de Déu i sabem que, passi el que passi, podem confiar en la seva misericòrdia. Per altra banda, com he dit, la carta del Sant Pare dóna una pauta ben explícita sobre quina hauria de ser la reacció si passés el que vostè diu. Però, insisteixo, no hem d'esperar que passi res per a reaccionar. Hem d'aprendre les lliçons que ens arriben de tan a prop nostre.

—*Així, què s'ha de fer per a prevenir situacions d'abusos a menors comesos per persones vinculades a l'Església o dins de les institucions de titularitat eclesial?*

—No seria bon camí el de la desconfiança entre nosaltres dins l'Església: toco tots

els dies la santedat de vida de molts sacerdots i religiosos. Sí que seria bon camí, en canvi, una mica més de desconfiança de cadascú envers ell mateix: reconèixer que tenim debilitats, pecats —per què no dir-ho?—, que reclamen perdó. Només així podrem viure les virtuts, també la castedat. Aquesta virtut ha tingut mala premsa durant molts anys, i per això dic que hem de tornar a parlar-ne, però presentant-la de manera positiva.